

[Tom Behnke]

Lad os i udvalget få nogle oplysninger, der kan vise, hvordan de tidsmæssige rammer skal være. Vi har alle sammen set det brev, der er kommet fra en person, der har kendskab til en privat afvænningsklinik i Italien, og jeg har bedt personen om at anmode om at få foretræde for udvalget, for jeg syntes, det lød spændende, at man havde meget positive erfaringer med de flere tusinde narkomaner, der har været igennem institutionen.

Princippet i dette forslag er ganske godt, og det er påkrævet, at vi får vedtaget en lov på området, hvis vi skal redde nogle menneskeliv og nogle skæbner.

Bente Juncker (CD):

Også Centrum-Demokraterne siger ja til dette forslag. Vi mener nu ikke, at samtlige narkomaner, der kommer ind under denne ordning, kan blive reddet, men blot nogle kan blive stoffri, synes vi, det er fint.

Jeg synes dog ikke, at forslaget er særlig stramt. Jeg synes ikke, at der er særlig meget tvang i det, og den svarer til, hvad der gælder for alle døgninstitutioner. Man kan låse dørene om natten og i nogle timer om dagen. Det kalder jeg altså ikke en tilbageholdelse, men kan det køre, har vi ikke noget imod det, og vi siger selvfølgelig ja til lovforslaget.

Jeg synes også, at Fremskridtspartiet har ret i, at der på et eller andet tidspunkt skal en lægelig vurdering ind i sagen. Jeg mener også, at hvis de private institutioner, der prøver med nogle andre metoder til afvænnelse af narkomaner, vil gå ind på dette område og lave en plan over et halvt år, så lad dog dem få lov til det, og lad os så se resultaterne, når loven skal revideres.

Vi siger altså ja til lovforslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg forstod på den konservative ordfører, at det at tænke nyt og kreativt skulle medføre, at man låste dørene og lavede en slags fængsel, og det er da i hvert fald en ny måde at sige tingene på.

Jeg vil sige, at også i forbindelse med dette lovforslag, som der i øvrigt ikke er grund til at smile ad, er ordene »forebyggelse« og »motivation« helt centrale, men igen står vi med et reparationsforslag af en eller anden slags. I modsætning til tidligere vil jeg være en anelse

mindre firkantet over for forslaget, om end jeg på nuværende tidspunkt ikke kan give min tilslutning til det. Jeg vil dog lade udvalgsarbejdet afgøre den endelige stillingtagen, men det er altså et foreløbigt nej.

Når jeg siger det, er det, fordi jeg ikke har nogen forestilling om, hvordan man tænker sig det omsat i praksis. Skal alle institutioner være fængsler? Hvordan forestiller man sig egentlig, at man overhovedet skal klare det? Skal det være med de dér svulmende fyre, som vi på et tidligere tidspunkt under debatten har talt om? Det kan også være, at det er grunden til, at socialministeren ikke rigtig vil tage stilling til det, men vil overlade det til amtsrådene i frihedens mere eller mindre hellige navn. Jeg synes nu, at det er en misforstået frivillighed i denne sammenhæng og mærkeligt inkonsekvent, at når man endelig vil gribe ind, skal det ikke tilbydes alle steder, men det er sådan den ene side af det. Jeg kan ikke rigtig forestille mig, hvordan det skal kunne komme til at fungere i praksis.

Det andet er, at jeg simpelt hen ikke rigtig tror på, at det vil komme til at virke, og at man godt kan være nervøs for nogle af konsekvenserne af det. Når jeg ikke rigtig tror på, at det vil virke, er det, fordi man, som også SF's ordfører, fru Pernille Frahm, har været inde på, ikke skal bilde sig ind, at der ikke allerede i dag er ganske stærke elementer af tvang i den måde, man håndterer narkomanerne på. I frivillighedens hellige navn er der faktisk meget stærke elementer af tvang, men selv om erfaringen viser, at afgiftningsperioden såmænd kan være svær nok at komme igennem, er det i virkeligheden slet ikke det største problem. Det største problem i forbindelse med narkomisbrug er det efterfølgende liv, hvis man endelig er kommet igennem afvænningsperioden, og det er der nogle der gør. Hvad er det, man kan tilbyde efterfølgende? Det er altså desværre ikke nok, at man bliver afvænnet fra sit stofmisbrug, for for at kunne holde motivationen og ikke falde tilbage skal man have et liv bagefter, og problemet er, at den, der forlader narkomisbruget, ofte overhovedet ikke har sociale relationer. Derfor vender man meget nemt tilbage til sin stofmisbrugssituation, for dér kender man i det mindste nogle mennesker. Det er i virkeligheden det miljø, man er vant til at færdes i, og det har man altså ikke, når man er afvænnet.